

dem atter og atter som et Evangelium, studerede dem Linje for Linje for at forsøge at komme ham saa nær som muligt ved rigtig at trænge ind i den Sindsstemning, hvori de var skrevet. — Det var latterligt. Det klare Vanvid. Men hvor hun havde været overdaadig lykkelig!

Hendes Læber fortrak sig; midt i Forsøget paa et Smil rullede der en Taare ned ad hendes Kinder. Hun tog sit Lommetørklæde og tørrede sig over Øjnene. — Ja, hvad nyttede det at forsøge paa at glemme. Det var jo dog hans Barn, hun bar under Hjertet. Det var hendes drømte Lykke, som nu genskabtes i Kød og Blod, — og som maaske skulde koste hende Livet.

Da hun lidt efter kom ned i Dagligstuen, fandt hun ganske rigtig Moderen alene. Hun sad ved sin Symaskine mellem Bjerger af Lagenlærred, som hun var i Færd med at sømme.

»Altid i Aktivitet, lille Mo'er«, sagde Jakobe indsmigrende og kyssede hende paa Panden. »Finder man dig ikke ved dine Regnskaber, har du noget andet besværligt for.«

Hendes Tone gjorde straks Moderen mistænksom. Men uden at lade sig mærke med noget klappede Fru Lea sin Datter paa Kinden og sagde:

»Ja, min Pige, Arbejdet var min Tids Middel til at holde Livet ud. — Og forresten tror jeg endnu, at der ikke findes noget andet.«